

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudce Vadima Hlavatého a soudkyně Pavly Klusáčkové ve věci

žalobce: [redacted], narozený [redacted]
státní příslušnost: Republika Uzbekistán
bytem [redacted]

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra – Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 11. 2018, č. j. MV-74046-4/SO-2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Obsah žaloby

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho

odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 21. 5. 2018, č. j. OAM-858-8/DP-2018 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byla dle § 44a odst. 3 ve spojení s § 36 odst. 3 a dále ve spojení s § 38 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění do 30. 7. 2019 (dále jen „ZPC“), zamítnuta žádost žalobce o prodloužení doby platnosti jeho povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění na území České republiky, neboť důvody, pro které bylo povolení uděleno, pominuly a žalobci již nebrání překážka na jeho vůli nezávislá, kvůli které nemůže vycestovat z České republiky.

2. Žalobce v žalobě uvedl, že správní orgány nezjistily stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, přičemž zjištěný skutkový stav posoudily nesprávně. Žalobce tvrdil, že mu v případě návratu do Uzbekistánu hrozí vážné nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, které by bylo možné pokládat za závažnou újmu dle § 179 ZPC. To žalobce dovozuje z důkazů, které předložil správním orgánům: informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 22. 11. 2017, č. j. 119896/2017-LPTP, a zprávy Ministerstva zahraničních věcí USA o stavu dodržování lidských práv v Uzbekistánu v roce 2017. Dle poslední zmíněné zprávy jsou uzbeckí občané nadále omezováni požadavkem registrace v místě bydliště a nejasně vymezenými pravidly pro vydávání výjezdních víz, také pro ně stále platí povinnost registrovat se na zastupitelském úřadu Uzbekistánu, pokud mimo Uzbekistán pobývají déle než 6 měsíců. Napadené rozhodnutí proto porušuje mezinárodní závazky České republiky, a to právo na soukromý a rodinný život žalobce zakotvený v čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
3. Žalobce dále uvedl, že správní orgány nepřihlédly ke všem skutečnostem, které v průběhu řízení vyšly najevo, ve výrokové části rozhodnutí nejsou uvedena veškerá právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a nebyly v dostatečné míře uvedeny důvody rozhodnutí, protože jsou rozhodnutí nepřezkoumatelná. Správní orgány se též nevypořádaly se všemi důkazy, závěry správních orgánů jsou toliko jejich spekulacemi.

Vyjádrění žalovaného

4. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby a podotkl, že žalobní námitky jsou obdobné odvolacím námitkám, s nimiž se dostatečně vypořádal v napadeném rozhodnutí. Shrnul, že žalobci bylo uděleno vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území a následně povolení k dlouhodobému pobytu za tímto účelem podle § 33 odst. 3 ZPC, tedy v souvislosti s rozhodnutím o správním vyhoštění, ve kterém bylo konstatováno, že vycestování žalobce z území není možné. Platnost tohoto rozhodnutí ke dni 25. 10. 2017 zanikla. Žalobce již není evidován v evidenci nežádoucích osob, tedy jako osoba, které bylo vydáno správní vyhoštění. Zánikem rozhodnutí o správním vyhoštění pominuly důvody, pro které bylo žalobci vízum, resp. povolení k pobytu za účelem strpění pobytu uděleno, neboť došlo k pravomocnému ukončení řízení, na základě kterého bylo povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území vydáno. Tato skutečnost je dostatečným důvodem pro zamítnutí žalobcovy žádosti.
5. Přesto prvostupňový orgán posuzoval i politickou situaci v Uzbekistánu a s odkazem na závěry zprávy ze dne 15. 9. 2017 „Bezpečnostní a politická situace v zemi“ dospěl k závěru, že fakticky je návrat žalobce do země původu v současné době možný, neexistuje tedy důvod domnívat se, že by mu v případě návratu do země původu hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání.

Shodu s prvopisem potvrzuje:

6. Vzhledem k tomu, že žalobce žádal o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu z důvodu uvedeného v § 33 odst. 3 ZPC, byl povinen prokázat, že důvody pro které mu bylo povolení vydáno, stále trvají a vycestování z území není možné. Žalobce ve správním řízení nepoukázal na žádné konkrétní okolnosti, které by prokazovaly, že by mu v jeho domovské zemi hrozilo konkrétní nebezpečí, což bylo jeho povinností (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 11. 2016, č. j. 5 Azs 115/2016-34). K zániku rozhodnutí o správním vyhoštění se žalobce nevyjádřil. Skutečnosti, na které žalobce poukazoval v odvolání, nebyly žalobcem prokázány. Žalovaný též přihlédl k tomu, že žalobci bylo bez důvodných pochybností prokázáno opuštění území České republiky vycestováním do Uzbekistánu, kde i nadále pobývá jeho rodina (manželka a děti). Z razítek jeho cestovního dokladu bylo zjištěno, že pobýval v Uzbekistánu od 13. 6. 2016 do 13. 8. 2016 a od 20. 5. 2017 do 1. 9. 2017, ačkoliv tvrdil, že jeho vycestování z území není možné, neboť mu hrozí nebezpečí vážné újmy.
7. Žalovaný zdůraznil, že pokud žalobce prokáže nemožnost vycestování z území České republiky, neboť mu ve vycestování brání překážka na jeho vůli nezávislá, je oprávněn požádat o dělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území podle § 33 odst. 1 písm. a) ZPC.

Posouzení žaloby soudem

8. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházející přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu [§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)]. Po posouzení věci dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
9. Podle § 33 odst. 3 ZPC *ministerstvo dále udělí vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území cizinci, jehož vycestování z území není možné (§ 120a)* [pozn. § 120a ZPC řeší nemožnost vycestování cizince v rámci rozhodování o správním vyhoštění, v jeho odst. 4 je zpětný odkaz na § 33 odst. 3 ZPC].
10. Podle § 36 odst. 3 ZPC *dobu platnosti víza a dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 38)*.
11. Podle § 38 odst. 2 ZPC *ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území, jestliže pominuly důvody, pro které bylo toto vízum uděleno, a cizinec nepožádal o zrušení platnosti víza ve lhůtě podle předchozího odstavce anebo bylo-li vízum uděleno podle § 33 odst. 1 písm. d) a soud žalobě nepřiznal odkladný účinek*.
12. Soud se zcela ztotožňuje s názorem žalovaného, že žalobcovo povolení k pobytu dle § 33 odst. 3 ZPC je neoddělitelně svázáno s existencí rozhodnutí o správním vyhoštění, neboť na jeho podkladu bylo uděleno. To jednoznačně plyne ze vzájemných odkazů v § 33 odst. 3 ZPC a § 120a odst. 4 ZPC, a z toho, že strpění pobytu na základě § 33 odst. 3 ve spojení s § 120a ZPC je specifickým důvodem pro strpění pobytu (je to *lex specialis*) k obecnému důvodu pro strpění pobytu dle § 33 odst. 1 písm. a) ZPC, dle něhož *ministerstvo udělí vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území cizinci, a) kterému ve vycestování z území brání překážka na jeho vůli nezávislá nebo jsou-li splněny podmínky podle § 179 odst. 5*. Jestliže tedy platnost „podkladového“ rozhodnutí o správním vyhoštění zanikla, pominul tím bez dalšího důvod, pro který bylo žalobci uděleno povolení

Shodu s prvopisem potvrzuje:

k pobytu, a prvostupňový orgán v souladu se zákonem dle § 36 odst. 3 ve spojení s § 38 odst. 2 ZPC rozhodl o zamítnutí žalobcovy žádosti.

13. Žalobce tuto argumentaci nijak nevyvracel a ani se k ní nevyjadřoval, jinými slovy v žalobě vůbec nenapadal jedinou rozhodnou okolnost pro posouzení věci. Žalobní námitka týkající se poměrů v Uzbekistánu je naprosto mimoběžná a byla by relevantní výhradně v případě řízení o strpění pobytu podle § 33 odst. 1 písm. a) ZPC. Žalovaný ostatně správně poukazoval na to, že žalobce si požádal o (nové) povolení k pobytu právě z tohoto důvodu. Lze dodat, že se prvostupňový orgán, přestože to v daném případě nebylo nutné, ve svém rozhodnutí zabýval i vyhodnocením situace v Uzbekistánu, k čemuž soud jen stručně poznamenává, že závěry prvostupňového orgánu o zlepšení situace shledává podloženými a soudržnými. Nadto je zjevné, že žalobce pobýval v Uzbekistánu v době, kdy mu tam dle jeho slov hrozilo nebezpečí vážné újmy.
14. S ohledem na to, že žalobce zmínil své právo na soukromý a rodinný život, aniž by však tuto tezi jakkoli rozvedl, soud uvádí, že zamítá-li správní orgán žádost cizince o udělení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území, protože již netrvalí důvody, pro které mu v minulosti bylo vízum za tímto účelem uděleno, není povinen zabývat se posouzením přiměřenosti dopadů takového rozhodnutí z hlediska § 174a ZPC (rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 10. 1. 2019, čj. 6 A 84/2017-47).
15. Co se týče dalších žalobních námitek, ty nejsou žalobcem nijak rozvedeny, soud je tedy vypořádá jen stručně a obecně, přičemž je všechny považuje za nedůvodné. Správní orgány zjistily skutkový stav dostatečně (míněno k výše uvedené jediné rozhodné okolnosti), důkazy navrhané žalobcem ve správním řízení byly irelevantní (nadto se prvostupňový orgán situací v Uzbekistánu zabýval) a výroky prvostupňové ani napadeného rozhodnutí netrpí deficitem výčtu právních ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno. Napadené rozhodnutí rovněž není nepřezkoumatelné, když soud výše uvedl úvahu žalovaného, resp. prvostupňového orgánu, s níž se ztotožnil.

Závěr

16. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Za splnění podmínek zakotvených v § 51 odst. 1 s. ř. s. tak učinil bez nařízení jednání (žalobce ani žalovaný nesdělili soudu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci).
17. Protože žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

Shodu s prvopisem potvrzuje:

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 23. září 2021

Mgr. Milan Tauber v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: